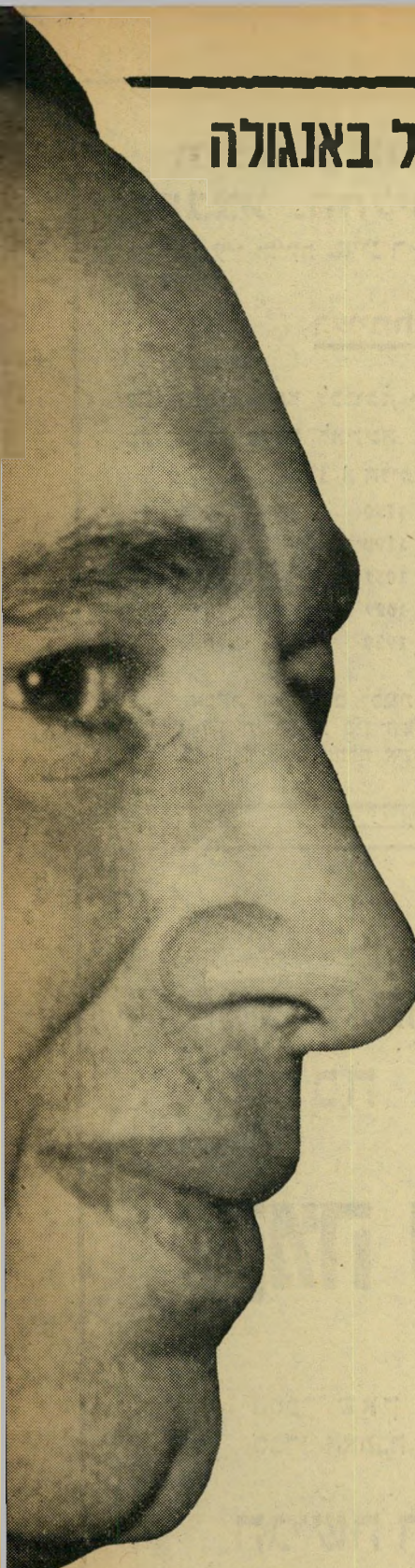

מורה כירס!

אתה אמרת לכנסת: "כמעט מאיד מקרים הכניסו כל-כך הרבה אידיוקים בנושא כה מוזק לישראל כמו בעניין אנגולה".

אתה תרמת לכך שכנסת ישראל כיישה את עצמה פעמיים, והציגה פעמיים נגד האמת, שהרי כחה עתה סופית.

אולי אתה יכול להוכיח להגנתך כי הי כנסת רצתה להיות מרומה, שמפלגותיה לא עשו את המאמץ הוועיר ביותר כדי לגלות בעצמן את האמת, שהכנסת הוסיפה להאמיין לך (או להעמיד פנים כאילו היא מאמינה לך) בידעה כי אתה משקר, וכי לבסוף הורידה את העניין מסדר-היום אף שכבר היו מינחות לפנייה הוכחות שחור על גבי לבן, בצורת תצלומים חד-משמעיים.

אולם הכניעתה המבישה של הי כנסת אינה משמשת צידוק לך.

אישום רביעי: הן נאשם בזה ש"ספגת על ידיך, בידועין, האשמות שווא וזדוניות, הוצאת עליהם דיבה מתועבת וניסית לעורר נגדם את זעם הציבור בי שקרים נבזיים.

בזאת שטענת כי שוחרר הי אמת, ובראשם, "העולם הזה", משרתים את האייוב ושונאים את המדינה.

בתיכוח בכנסת, ביום ה-29 בנובמבר, 1961, אמרת, בין השאר:

"עכשיו אנו כאים לשאלה השלישית — כיצד זה קורה שבמקום שמפלגות, עתונים וסיעות, שהייבים להבליט קבל עם ועדה, קבל עמים ועדות, בגאחה מיצדקת, את עמי דתה העקרונית והבלתי-מתפשרת של מדינת ישראל לבני מלחמות קולוניאליסטיות, מנסים להפיץ את הבדותה חסרת-השחר, כי אילו אנו פועלים נגד עצמנו ובניגוד להכרתינו אנו? האומנם יש לחקור על כך את ממשלת ישראל, או יש לבדוק את המיטיבי וציה המשולבת של אנשי עולם המחר ואני שי העולם הזה, להלעזי כי מדיניותה של ממשלת ישראל היא בהתאם לצרכים של כוחות עוינים לנו?"

ובקטע שני, כעבור כמה דקות, בצורה ברורה וחצופה עוד יותר (אם כי בעברית משובשת):

"העניין הזה אינו מרפה מאתנו כל הזמן, ולמה אינו מרפה? לא העניין אינו מרפה, אלא לא מרפה העובדה שיש במדינת ישראל כוחות שעוינים לה, ואינם רוצים להפריד בין חקירת האמת ובין אבחנת האיוב."

במלים אחרות: נהגת בדרך המקובלת של "תיפסו את הגנב!" לפי השיטה הישנה של הנאשם, העינה למאשימו: "אחותך זונה!"

אחרי שהסתכנת ללא מוצא הי רשת שקרית, אחרי שהובאה הי הוכחה המוחצת, כאשר בנייך עמד להתמטט, נמלת לידוך את הנשק האחרון של אדם חפרי מצפון: העללת על מגליהאמת שהם סוכנים של אויבי המדינה, מסכנת את בטחון המדינה ואת קיומה.

היתכן דרך שפלה יותר? היתכן ניצול מחפיר יותר של בטחון המדינה כדי לטשטש פשעים ולחפות על מעשי-תועבה? הנמצאה הדגמה חותכת יותר לאימרתו המפורסמת של ה"ר ג'וזפון: "הפאטריוטיזם הוא הי מיפלט האחרון של נבל?"

על כל אחד נאשם פרטייהאישום האלה לבדו הייב פסקי-דין להיות: מיטורים ממשרת סגן-שר-הבטחון והרחקה

טוב שד צה"ל נגרם בידי סגן שר הבטחון, הנושא מדי יום את שמו של צה"ל לשוא כדי לקדם את הקאריירה הפרטית שלו ולחסל את ידיביו, הרי זו אשמה חמורה שבעתיים. כאן אין אפילו נסיבות מקילות.

אישום שני: הן נאשם בזה ש"יקרת בידועין ובמצה נחושה לשני מיליון אזרחי ישראל.

בזאת שהסתכנת להם כי נשק ישראל לא הגיע לפורטוגל, וכי כל הטוענים אחרת טופלים עלוך האשמות-ישוא — בידעך כל העת כי הדיעה נכונה.

אין הדבר בגדר אשמה במדינה טוטאלית-טארית, פאשיסטית או קומוניסטית, בה אין זכויות לאזרח ובה מהוה השקר מכשיר רשמי של השלטון. אנהוג במדינת ישראל, טרם הגענו לכך, עוד יש זכויות לאזרח — ואחת מזכויותיו העיקריות היא לקבל מידע נבחריו אינפורמציה נכונה, כנה ואחראית. הפצת שקר חוזר ונישנה, באמצעות רשת תעמולה מסועפת ומוסכית ("יונייטד פרס"), מתוך מטרה ברורה לרמות את אזרחי הי מדינה בעניין הנוגע למצפונם, לכבודם ולכרותם העמוקה ביותר — הרי זה פסע שאין לו כפרה.

אישום שלישי: הן נאשם בזה ש"הולכת שולל, בידועין ובחצופה עילי

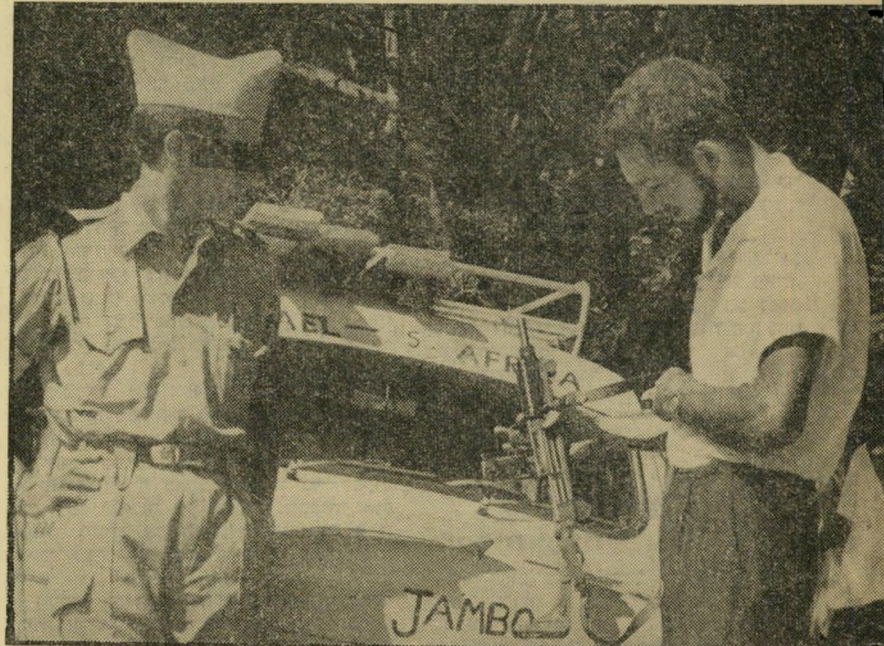
במהסן-נשק של לוחמי צימבה נמצאו, בין יתר כלי-הנשק הלבדוים, נזוים ישראלים. אתה, כמובן, הבחשת. "עתון זה" הרי דעת לכנסת, "נכשל כבר בעבר בפירסום ידיעות בלתי-בדוקות, שמשם מה משובץ בהן גם נשק מדגם ישראלי... אין יסוד לבדוה שנטק מדגם ישראלי או ממקור ישראלי מצוי בקטאנגה, לא בצד האויב ולא בצד הכוחות הלוחמים באויב." מעניין, כאמור, להעריך הכחשה זו לאור אימות הידיעה הראשונה. אבל זה עניין נפרד.

פרשה הזאת כולה מצטרפת לי כתבי-אישום אישי נגדך, מר פרס. אתה יושב על ספסלי-הנאשמים בבית-הדין של האימה, מואשם בארבעה סעיפי-אישום חמורי ביום ביוה.

אישום ראשון: הן נאשם בזה ש"גוללת חרפה על צבא-ההגנה לישראל ועל כל חייל מחיליו, בעבר, בהווה ובעתיד.

בזאת שבאשמתך הגיעי לידו עוינות-המובצע הפורטוגלית, הי ידועית לשימחה ולדרואן בעולם פולן, רוצחות זקנים, נשים וילדים, כלי-נשק הנושאים את סמל צה"ל, המזוהים עם צה"ל, והנזשי אים את שמו של חייל צה"ל.

אילו הודית ברגע הראשון בעובדות רי-הבעת צער עליהן, יכול היה הציבור להאמיין, כי אכן קרתה כאן שגיאה מצצרת ובלתי-צפויה, וכי אינך אשם בה. אולם מסכת שקרית מאז ועד היום מוכיחה כי

הוכחה ב' פורסמה השבוע בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות. התמונה צולמה בלורנצו מארקש, בירת מוזאמביק, באפריקה. בעל הזקן הוא העתונאי הישראלי אביטל מוסינרוב, המחזיק עוזי של הצבא הפורטוגלי. משמאל: קצין פורטוגלי, שבא לחפופה משדה-הקטל באנגולה והביא עמו את נשקו האישי — העוזי.

ידעת את העובדות מן הרגע הראשון, וכי על כן החלטת להסתירן במסך עבה של כובים מתוכננים.

(ודרך אגב: עתה ברור גם כי הצבא הי גרמני מעולם לא היה מעוניין בעוזים בש"ביל עצמה, אלא שקנה אותם רק כדי שהי נשק הישראלי ישמש לו תעודת-הכשר בי עיני כל החרד בפני תקומת צבא נאצי חדש. ההודמנות הראשונה דאג למכור את הנשק לאייכמנים הפורטוגליים, שהפכו את אנגולה לאזשוויץ אדירה. גם את זאת חייב היית אתה לדעת.)

כאשר הכתם הזה על שמו הי

מכל תפקיד הנוגע לכבוד המדינה ולבטחונה. על כל ארבעת פרטייהאישום יחד יכול להיות רק גזר-דין אחד: נידוי מחייה-הציבור במדינה דמוי קראטית.

שאם לא כן, פירוש הדבר כי מדינת יש"ראל חולה זה מכבר מלהיות כזאת.

כאשר הועלה העניין בשלישית במוס"ד דות השלטון, מה היתה התשובה? כאי שר נודע כי סיעות הגישו שאילתות בכנסת ושירי מפלגות המיעוט רצו לדעת מה הפעם בפיו ובפי השר הממונה עליך — שוב באה הכהשה טוטאלית. הפעם הסתמך מר דויד בן-גוריון על "הוכחות" שאותן סירב להציג או לפרט, בקבעו כי הוא מאמין להודעת ממשלת בון שלא מכרה עוזים. בדיוק כמו אותו בן-כפר ששמע על חיה משונה, מנומרת ובעלת צחאר ארוך, שי קוראים לה גיראפה. הוא סירב להאמין לי סיפור זה. גם כאשר הובא לגן-החיות והרי צגה לפניו הגיראפה, התעקש באי-אמונו. "זה לא יתכן", הכריז לעומת הגיראפה, "אין חיה כזאת!"

אכל החיה ישנה. בדיוק כשם שישנם "עוזים" באנגולה...

Handwritten signature or note in the bottom left corner.